

Sygn. akt VI Ga 401/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SSO Renata Bober (spr.)

SSO Anna Walus – Rząsa

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: W. C.

przeciwko: T. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt V GC 126/12 w pkt II oraz apelacji pozwanego od powyższego wyroku w pkt III i IV

I. oddała obie apelacje,

II. zasądza od pozwanego T. S. na rzecz powoda W. C. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 401/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 maja 2015r.

Pozwem wniesionym w sprawie powód W. C., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) w J. domagał się zasądzenia od pozwanego T. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w O. kwoty 75.957 złotych wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 5.720 zł., od dnia 22 października 2011r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 10.000 zł., od dnia 7 grudnia 2011r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 60.237 zł., od dnia 13 stycznia 2012r. do dnia zapłaty,

oraz kosztów postępowania, według norm przepisanych.

Na uzasadnienie powyższego podał, że na podstawie zawartej z pozwanym umowy wykonywał jako podwykonawca pozwanego roboty w zakresie termomodernizacji (ocieplenia) budynków wielorodzinnych położonych w T. przy ul. (...) i ul. (...). Termomodernizacji podlegał także dalszy fragment przy ul. (...), który ze względu na kształt budynku został oznaczony na fakturze (...) jako (...). Z tytułu wykonywanych robót powód wystawiał faktury częściowe. W dniu 13 października 2011r. z wystawionej przez powoda faktury pozwany uregulował kwotę 4.000 zł. Z kolejnej faktury z 29 listopada 2011r. na kwotę 35.000 zł. pozwany zapłacił kwotę 25.000 zł., z wystawionej w dniu 15 grudnia 2011r. pozwany zapłacił kwotę 10.000 zł, zaś z wystawionej w dniu 4 stycznia 2012r. faktury powód nie zapłacił żadnej kwoty.

W dniu 15 lutego 2012r. Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w Krośnie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 35). W tym samym dniu Sąd udzielił powodowi zabezpieczenia dochodzonego pozvem roszczenia przez zajęcie wierzytelności należnych pozwanemu od T. C. i zajęcie wierzytelności z jego rachunku bankowego do kwoty 84.376,25 zł.

(postanowienie z dnia 15.02.2012r. – k.36).

Od wydanego nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wniesionego sprzeciwu pozwany zarzucił, że cała należność z wystawionej przez powoda faktury z dnia 13 października 2011r. została przez niego zapłacona, o czym świadczy dołączona do tej faktury kopia paragonu fiskalnego. Odnośnie drugiej z wystawionych faktur z dnia 29 listopada 2011r. pozwany wskazał, że należność w kwocie 25.000 zł. zapłacił powodowi jeszcze przed terminem zapłaty, zaś pozostałą należność zapłacił gotówką do rąk powoda w kwocie 4.000 zł. oraz 1.000 zł., a ponadto zapłacił za naprawę uszkodzonego przez pracowników powoda samochodu osobowego 900 zł. W przedmiocie wystawionej przez powoda faktury z dnia 4 stycznia 2012r. pozwany zarzucił, że powód nie był uprawniony do jej wystawienia, gdyż zdaniem pozwanego powód prac wskazanych na tej fakturze nie wykonał. Zawarta umowa nie obejmowała także prac przy ul. (...), ponadto powód nie stawił się na budowie, celem dokonania rozliczeń. Pozwany w związku z tym odesłał wystawioną mu fakturę, odmawiając jej zapłaty.

W odpowiedzi na wniesiony sprzeciw z dnia 10 kwietnia 2012r. powód podtrzymał swoje stanowisko z pozwu, zaprzeczając wskazanym przez pozwanego, a nie ujętym w pozwie wpłatom i precyzując, że faktura VAT nr (...) z dnia 4 stycznia 2012r. objęła wcześniej nie zafakturowane,

a wykonane przez powoda prace przy ulicy (...), tj. około 749 m² gotowej elewacji, 700 m² elewacji do etapu zatopienia siatki, według stawki 20,00 zł za 1 m² oraz 180 m² gotowej elewacji na budynku oznaczonym w fakturze jako (...). Ponadto wniósł o przeprowadzenie nowych, dodatkowych dowodów (k.91-94).

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2014r. Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w Krośnie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 56.052,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 10.000 zł od dnia 22 października 2011r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 46.052,22 zł od dnia 13 stycznia 2012r. do dnia zapłaty (pkt. I); w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt. II); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.841,84 zł tytułem kosztów procesu (pkt. III) oraz nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.250,22 zł tytułem uzupełnienia wynagrodzenia biegłego (pkt. IV).

Sąd ustalił, że powód zawarł w dniu 6 lipca 2011r. w T. z pozwanym, działającym jako oficjalny podwykonawca generalnego wykonawcy – T. C. umowę o generalne podwykonawstwo robót budowlanych. Przedmiotem umowy była realizacja zadania inwestycyjnego pod nazwą „Termomodernizacja nieruchomości stanowiącej współwłasność miasta T. przy ul (...), przy ul. (...) i przy ul. (...) w zakresie wykonania na nieruchomościach robót budowlanych zgodnie z projektem budowlano – wykonawczym, sporządzonym przez wykonawcę, a obejmującym swoim zakresem: ocieplenie ścian zewnętrznych, cokołu, gzymsu oraz ścian szczytowych poddasza, demontaż i montaż rur spustowych, demontaż parapetów zewnętrznych, demontaż i montaż instalacji odgromowej, montaż parapetów, przygotowanie i załadowanie

gruzu i innych odpadków oraz uporządkowanie placu budowy oraz roboty towarzyszące wyżej wymienionym. Za wykonane prace pozwany zobowiązał się zapłacić powodowi kwotę 45 złotych netto za 1 m⁽⁽²⁾⁾ powierzchni ocieplenia ścian. Strony określiły także szacunkową wartość powierzchni ocieplenia na 5000 m⁽⁽²⁾⁾, dopuściły możliwość częściowego fakturowania oraz określiły, że zapłata wynagrodzenia nastąpi po dokonaniu odbioru przez zamawiającego i przedłożeniu wykonawcy faktury VAT

z terminem płatności określonym na 7 dni od daty przekazania jej wykonawcy. Zawartą umowę strony zmieniły aneksem z dnia 17 grudnia 2011r. jedynie

w zakresie zmiany terminu realizacji zlecenia, ustalając go ostatecznie na dzień 30 grudnia 2011r. Po zawarciu umowy powód za pomocą własnych pracowników, a później także podwykonawców realizował zawartą umowę, przy czym ustalił z pozwanym, że wykona jedynie część (około połowę) z ustalonego umową metrażu ocieplenia. Realizując umowę powód wykonał najpierw ocieplenie ścian budynku przy ul. (...) w T. w ilości 200 m⁽⁽²⁾⁾, wystawiając na te prace w dniu 13 października 2011r. fakturę VAT (...) na kwotę 9.720 zł. Pozwany w dniu 14 października 2011r. zapłacił powodowi kwotę wynikającą z wystawionej faktury, tj. 9.720 zł., na co powód wystawił paragon fiskalny. Dalej Sąd ustalił, że w kolejnym etapie prac powód w dniu 29 listopada 2011r. wystawił kolejną fakturę częściową na łączną kwotę 35.000 zł. za częściowe wykonanie elewacji zewnętrznej w budynku przy ul. (...) (faktura VAT (...) z 29.11.2011r.) z czego pozwany zapłacił w sumie kwotę 25.000 zł., wpłacając w dniu 29 listopada kwotę 10.000 zł. i w dniu 30 listopada 2011r. kwoty 10.000 zł. i 5.000 zł. Następnie powód wystawił w dniu 15 grudnia 2011r. fakturę na kwotę 24.000 zł. za częściowe wykonanie elewacji zewnętrznej w budynku przy ul. (...) (faktura VAT (...) z 15.12.2011r.), z której pozwany zapłacił kwotę 10.000 zł. (przelew P.z 19.01.2012r.). Ostatnią z faktur powód wystawił w dniu 4 stycznia 2012r. na łączną kwotę 60.273 zł za wykonanie według niego około 749 m⁽⁽²⁾⁾ gotowej elewacji w budynku przy ulicy (...) m⁽⁽²⁾⁾ elewacji do etapu zatopienia siatki w tym budynku, według stawki 20,00 zł za 1 m⁽⁽²⁾⁾ oraz 180 m⁽⁽²⁾⁾ gotowej elewacji na budynku oznaczonym w fakturze jako Budowlanych 54-58 (faktura VAT (...) z 4.01.2012r.). Pozwany nie zapłacił tej faktury. Ostatecznie powód wykonał prace wskazane przez siebie w fakturze nr (...), związane z ociepleniem ścian w tym bloku o powierzchni 200 m⁽⁽²⁾⁾, jedną ścianę tylną o powierzchni 1 152,29 m⁽⁽²⁾⁾ w bloku przy ul. (...), dwie ściany boczne o powierzchni 152,15 m⁽⁽²⁾⁾ każda w tym bloku, dwie dylatacje w całości ściany przedniej w tym bloku i trzy dylatacje na tej ścianie, gdzie był na ścianie położony styropian, klej oraz zatopiona w nim siatka.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd przyjął, że roszczenie powoda jest uzasadnione w części co do kwoty 56.052,22 zł. i w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie. Przyjął, że bezspornym było, że obie strony w ramach realizacji zadania pod nazwą „Termomodernizacja nieruchomości stanowiącej współwłasność miasta T. przy ul (...), przy ul. (...) i przy ul. (...)” zawarły w dniu 6 lipca 2011r. umowę

o generalne podwykonawstwo robót. Inwestorem tego zadania był M.w T., jego generalnym wykonawcą T. C., a oficjalnym i zgłoszonym inwestorowi podwykonawcą T. S..

Powód W. C. nie został zgłoszony jako podwykonawca inwestorowi, a co za tym idzie nie uczestniczył w dokonywanych odbiorach. Zdaniem Sądu pomiędzy powodem, a pozwanym doszło do skutecznego zawarcia umowy o dzieło w rozumieniu art. 627 kc i następnych, albowiem został szczegółowo określony przedmiot umowy, dokładnie wskazane budynki, które będą podlegać termomodernizacji – (...)

i(...), zostało także ustalone wynagrodzenie powoda jako podwykonawcy w wysokości 45,00 złotych netto za 1 m⁽⁽²⁾⁾ powierzchni ocieplenia ścian oraz sposób jego zapłaty. Literalne brzmienie § 4 umowy zawartej między stronami nie pozostawia zdaniem Sądu wątpliwości, że obmiar wskazanej powierzchni miał być liczony w sposób uproszczony jako długość i wysokość, nie zaś w sposób który przyjął powołany w sprawie biegły M. C..

Dalej Sąd wyjaśniał, że dla szczegółowego ustalenia zasadności dochodzonego przez powoda w niniejszym postępowaniu roszczenia konieczne było także uwzględnienie roszczenia dochodzonego przez powoda od pozwanego w innej sprawie, która została już zakończona wydaniem orzeczenia,

a mianowicie w sprawie o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 14.000 zł. z faktury VAT (...) z 15.12.2011r., która toczyła się przed tutejszym Sądem pod sygnaturą akt V GC 149/13. W sprawie tej został wydany w dniu 7 sierpnia

2013r. wyrok zasądający od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.000 zł. Obie strony zapisały w umowie z dnia 6 lipca 2011r., że powód może dokonywać częściowego fakturowania wykonanych przez siebie robót i powód takie faktury wystawiał. Sąd zaznaczył, że do pierwszej z wystawionych faktur, tj. faktury VAT (...) z 13.10.2011r. na kwotę 9.720 zł. pozwany nie wnosił zastrzeżeń, zarówno jeżeli chodzi o przedstawiony metraż, jak i o wskazaną przez powoda kwotę. Zarzucił jednakże, że cała kwota wskazana na wystawionej fakturze została przez niego zapłacona, o czym świadczy przedstawiony przez powoda do tej faktury paragon fiskalny z dnia 14 października 2011r. Sąd uwzględnił ten zarzut pozwanego. Podał, że kwota z faktury jest identyczna z kwotą wystawioną na paragonie. Po drugie została ona zapłacona dzień po wezwaniu pozwanego przez powoda z dnia 13 października 2011r. (k.21). Po trzecie na paragonie tym widnieje tytuł „Budowa domu”, co sugeruje wykonywanie w tym zakresie przez pozwanego dla powoda prac.

Następnie Sąd wskazał, że w dalszej kolejności należało ustalić metraż robót związanych z ociepleniem budynku przy ulicy (...) i ustalić wartość wykonanych przy tym budynku przez powoda prac. Do tego budynku powód wystawił trzy faktury częściowe. Pierwszą w dniu 29 listopada 2011r. na kwotę 35 000,00 złotych brutto i 32 407,41 złotych netto (faktura VAT (...) z 29.11.2011r. – k.15). Drugą w dniu 15 grudnia 2011r. na kwotę 24 000 zł. brutto i 22 222,22 zł. netto (faktura VAT (...) – k.18). Trzecią w dniu 4 stycznia 2012r. na kwotę 60 273 zł. brutto, przy czym w tej fakturze powód zawarł też prace wykonane według powoda przy bloku przy ulicy (...) (faktura VAT (...) z 4.01.2012r. – k.19). Metraż pierwszych dwóch faktur oraz wysokość wskazanych w nich kwot nie budziły zastrzeżeń pozwanego. Ze zdecydowanym sprzeciwem natomiast z jego strony spotkała się faktura VAT (...) z 4.01.2012r., albowiem pozwany twierdził, że powód wskazanych w tej fakturze prac odnośnie bloku przy ulicy (...) nie wykonał.

Sąd w tej materii uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe w zakresie przeprowadzonych przez powoda prac przy bloku na ul. (...), opierające się przede wszystkim na zeznaniach świadków: J. B. (k.115-116), A. M. (1) (k.116-117), J. C. (k.117-118), D. F. (k.118-119), J. K. (k.119-120), A. S. (k.120-121), A. M. (2) (k.172) a zwłaszcza B. G. (k.114) i L. P., który był inspektorem nadzoru (k.190-193) oraz zeznaniach powoda W. C. (k.258-262) i pozwanego T. S. (k.260-262) i opinii biegłego sądowego M. C. z 3.03.2014r. (k.277-279), pozwalają na stwierdzenie, że powód wykonał w tym bloku:

- całą ścianę tylną z tynkiem nawierzchniowym (odcinek C-D w opinii biegłego), tj. 1 152,29 m²,
- dwie ściany szczytowe z tynkiem nawierzchniowym (odcinki A-D i B-C w opinii biegłego), tj. 2 x 152,15 m²,
- ścianę przednią od ulicy (...), w części z tynkiem nawierzchniowym (odcinek A-B w opinii biegłego), tj. 422,98 m². Metraż ten został wyliczony następująco. Przyjmując za biegłym, że cała ściana ma 1 057,46 m², zaś ściana ta jest podzielona na 5 dylatacji (dylatacja jest liczona do miejsca, w którym znajduje się rura spustowa – zeznania powoda – k.258), to na jedną dylatację będzie przypadać 211,49 m². Ponieważ powód wykonał z pełnym tynkiem dwie dylatacje, zatem metraż w tym zakresie będzie wynosił 422,98 m²,
- ścianę przednią od ulicy (...), wykonanych częściowo, tj. położenie przez powoda styropianu, kleju i zatopionej w nim siatki bez gruntu i tynku nawierzchniowego na 3 dylatacjach, tj. 634,47 m² (1 057,46 / 5 x 3). Sąd uwzględniając zatem wcześniej wystawione przez powoda na blok przy ul. (...) faktury VAT z 29 listopada 2011r. (faktura VAT (...)) i kwotę netto z tej faktury – 32 407,41 zł., przy uwzględnieniu przyjętej przez strony stawki 45,00 zł netto za gotowy 1 m² ocieplenia, uznał, że powód w tej fakturze wykazał wykonanie 720,16 m² ocieplenia. W drugiej z faktur dotyczących tego bloku, a mianowicie fakturze VAT (...) z 15 grudnia 2011r. na kwotę netto 22 222,22 zł, przy uwzględnieniu stawki 45,00 zł netto za 1 m², uznał, że powód wykazał w tej fakturze wykonanie 493,82 m² ocieplenia. Rzeczywista powierzchnia gotowego ocieplenia wraz z nałożeniem tynku zewnętrznego przez powoda w bloku przy ul. (...) wyniosła zatem przy uwzględnieniu metrażu ścian tego bloku 1 879,57 m² (1 152,29 + 152,15 + 152,15 + 422,98). Sąd przyjął,

że z dwóch wystawionych przez powoda faktur VAT (...) wynika, że powód wykonał 1 213,98 m² ocieplenia w bloku przy ul. (...).

Sąd wyjaśniał, że przy uwzględnieniu dokonanego obliczenia metrażu wykonanego przez powoda pełnego ocieplenia na tym bloku – 1 879,57 m², po odjęciu metrażu z dwóch wcześniej wystawionych przez powoda do tego bloku faktur – 1 213,98 (720,16 + 493,82), otrzymał 665,59 m², jako nierozliczony jeszcze z pozwanym metraż uwzględniający nałożony na ociepleniu tynk zewnętrzny, który został rozliczony w fakturze VAT (...). Należna zatem powodowi z tej faktury kwota w zakresie rozliczenia pełnego wykonanego przez niego na ścianie, oznaczonej przez biegłego jako(...)przy ul. (...) winna wynosić 32.347,67 zł brutto (665,59 m² x 45,00 zł netto + 2 396,12 zł, jako 8% podatek VAT). Na ścianie tej zostało wykonane przez powoda 634,47 m² prac ociepleniowych bez położenia gruntu i tynku zewnętrznego, które zostały przez powoda w wystawionej fakturze VAT (...) policzone za kwotę 20,00 zł netto za 1 m². Kwota 1 m² przy podana w tym zakresie przez powoda została uwzględniona przez Sąd jako odpowiadająca realnemu nakładowi pracy poniesionej przez powoda na wykonanie tych prac. Sąd przyjął, że należna z tego tytułu kwota wynosić będzie 13.704,55 złotych brutto (634,47 m² x 20,00 netto + % podatku VAT – 1 015,15 zł). Łącznie zatem z faktury VAT (...)

z 4.01.2012r. powodowi należna jest kwota 46.052,22 zł.

Sąd nie uwzględnił roszczenia powoda z tytułu prac wykonywanych przy ul. (...), wskazanych na tej fakturze, albowiem uznał, że prace te nie zostały wykazane w dostateczny sposób przez powoda, na podstawie art. 6 kc, zarówno zeznaniami świadków jak i dołączonymi dokumentami. Zeznania świadków w tym zakresie były zdaniem Sądu bardzo ogólnikowe i trudno odnieść je do prac jakoby wykonywanych przez powoda na tym bloku. Ponadto zawarta między stronami umowa nie obejmowała wykonywania prac przy tym bloku. Twierdzenia powoda, jakoby ocieplany przez powoda fragment budynku, który został określony jako położony przy ul. (...), jest w rzeczywistości budynkiem położonym przy ul. (...) są gołosłowne i nie poparte żadnymi konkretnymi dowodami.

Pozwany zdaniem Sądu nie wykazał, aby zapłacił także całość kwoty do faktury (...) z 29.11.2011r., jak również nie przedstawił aby potrącił kwotę 900 zł. lub przedstawił w tym zakresie zarzut potrącenia, z tytułu wystawionej przez podmiot trzeci naprawy uszkodzonego w związku z prowadzonymi pracami samochodu osobowego, wobec czego zarzuty w tym zakresie nie zostały przez Sąd uwzględnione.

Reasumując, na podstawie art. 627 kc Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 56.052,22 zł. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 kodeksu postępowania cywilnego jak w punkcie III wyroku, stosunkowo je rozdzielając.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obie strony procesu. Powód we wniesionej apelacji (k. 340-341) zaskarżył przedmiotowy wyrok w pkt. II tj. co do kwoty 5.720 zł. Wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd i bezzasadne przyjęcie, że pozwany uregulował na rzecz powoda kwotę 5.720 zł, stwierdzoną fakturą nr (...) na łączną kwotę 9.720 zł, podczas gdy z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wynika, że zapłacił on na poczet tej faktury jedynie kwotę 4.000 zł;

- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 245 kpc oraz 247 kpc poprzez bezzasadne przyjęcie, że paragon fiskalny jest dokumentem w rozumieniu art. 245 kpc i bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka A. A. na okoliczność jego wystawienia oraz tego czy pozwany faktycznie zapłacił sumę na którą paragon opiewa, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5.720 zł wraz

z ustawowymi odsetkami od dnia 22 października 2011r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przewidzianych.

W uzasadnieniu powyższego powód naprowadzał, że paragon fiskalny nie jest żadnym pokwitowaniem spełnienia świadczenia, że został on wystawiony w dniu 14 października 2014r., a zatem przed upływem dwutygodniowego terminu płatności faktury. Zdaniem powoda kwestia ta wymagała wyjaśnienia poprzez zeznania świadka A. A.. Dalej naprowadzał, że paragon fiskalny nie jest dokumentem, bo jako druk nie zawiera podpisu i dlatego też Sąd powinien był dopuścić dowód z zeznań w/w świadka.

Pozwany we wniesionej apelacji zaskarżył powyższy wyrok w części zasądzającej od pozwanego na rzecz powoda kwotę 56.052,22 zł oraz rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu. Wyrokowi zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 kpc przez dokonanie rażąco dowolnej oceny materiału dowodowego w sposób przekraczający zasady swobodnej oceny dowodów, co wyraża się w błędnym przyjęciu, że powód wykonał w bloku przy ul. (...) prace budowlane o metrażu ustalonym przez Sąd, gdy rzeczywistość metraż ten był mniejszy, a część prac została wykonana przez podwykonawców, którzy przeszli od powoda do pozwanego i z nim dokonywali rozliczeń finansowych.

W oparciu o powyższy zarzut pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje.

W uzasadnieniu powyższego pozwany naprowadzał, że według niego zeznania świadków nie dają podstaw do ustalenia, że powód wykonał w bloku przy ul. (...) elewację o powierzchni ustalonej przez Sąd. Powód jedynie rozpoczął prace na ścianach i wykonał niewielkie ich fragmenty, po czym zszedł z budowy. Pozwany zarzucił, że na przedmiotowej budowie miało miejsce przechodzenie podwykonawców powoda do pozwanego. Podwykonawcy ci w rzeczywistości rozliczali się z pozwanym.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 19 lutego 2015r. Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka A. A. na okoliczność wystawienia paragonu z potwierdzeniem zapłaty należności z niego wynikających, powodów dla których został wystawiony, jak również dalszych działań powoda związanych z jego wystawieniem, uznając zarzut apelacji powoda w tym zakresie za uzasadniony.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 maja 2015r. świadek A. A. złożyła zeznania, w których wskazała, że prowadziła dokumentację firmy powoda jako biuro (...). Odnosnie okazanego jej, spornego paragonu fiskalnego, oświadczyła, że to ona go wystawiła, jednakże paragon nie potwierdzał zapłaty. Nie przyjmowano zapłaty na podstawie paragonów fiskalnych. Dalej wyjaśniła, że wystawiała paragony na polecenie powoda, w ślad za paragonem nie szła gotówka. Dodała, że paragony były dopinane do faktur, ale wystawienie paragonu nigdy nie było poprzedzone zapłatą gotówki. Świadek zeznała także o uczciwości powoda, że nigdy by nie żądał czegoś co mu się nie należy. Świadek nie potrafiła wyjaśnić jakie były przyczyny wystawienia spornego paragonu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zarówno apelacja strony powodowej jak i strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie, choć podniesiony przez powoda zarzut naruszenia przepisów art. 245 kpc i art. 247 kpc poprzez oddalenie dowodu z zeznań świadka A. A. Sąd Okręgowy uznał za zasadny i dopuścił dowód ten w postępowaniu apelacyjnym.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do apelacji strony pozwanej, albowiem zaskarża ona znacznie wyższą kwotę roszczenia, aniżeli apelacja powoda. Pozwany we wniesionej apelacji podniósł jedynie zarzut naruszenia przepisu art.

233 § 1 kpc w zakresie niewłaściwej oceny dowodów w postaci zeznań świadków oraz opinii biegłego. Pozwany de facto we wniesionej apelacji polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji, nie wnosząc konkretnych zarzutów. Skuteczne postawienie zaś zarzutu naruszenia przez Sąd w/w normy prawnej wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze

(doniosłości) poszczególnych dowodów (tutaj zeznania świadków i opinia biegłego) i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Innymi słowy to, że dany dowód został oceniony przez Sąd niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 kpc. Pozwany w sposób bardzo ogólny zakwestionował wiarygodność przesłuchanych w sprawie świadków. Zarzucając zaś nieprawidłową ocenę opinii biegłego pozwany w żaden sposób nie wskazał w jakiej części ową opinię kwestionuje. Co więcej po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego w sprawie pozwany nie podniósł żadnych zarzutów, które mogłyby merytorycznie podważyć opinię, a co ważne nie wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego – skoro twierdził, że ta sporządzona jest nierzetelna i niewiarygodna. Sąd I instancji w wystarczający sposób w uzasadnieniu wyroku ocenił sporządzoną w sprawie opinię, w jakiej zakresie dał jej wiarę, a w jakiej nie. Jeszcze raz należy podkreślić, iż aby ustalić odmienne ustalenia faktyczne – jak chciała strona pozwana – należało skorzystać w toku postępowania pierwszoinstancyjnego z możliwości zawnioskowania dowodu z kolejnej opinii biegłego sądowego, albowiem z pewnością w tym zakresie wymagane były wiadomości specjalne.

Z uwagi na powyższe Sąd, na mocy art. 385 kpc oddalił apelację pozwanego jako oczywiście bezzasadną.

Przechodząc zaś do apelacji powoda należy zaznaczyć, tak jak to wcześniej uczyniono, że podniesiony przez powoda zarzut naruszenia art. 245 i art. 247 kpc Sąd Okręgowy uwzględnił i dopuścił na rozprawie apelacyjnej dowód z przesłuchania świadka A. A. na okoliczność wystawienia paragonu z potwierdzeniem zapłaty należności z niego wynikających, powodów dla których został on wystawiony, jak również dalszych działań powoda związanych z jego wystawieniem.

Trzeba w tym miejscu podkreślić, że paragon jest rodzajem dokumentu (fiskalnego) potwierdzającego dokonanie zakupu towaru czy też usługi. Jest to więc dokument prywatny potwierdzający dokonanie transakcji. Dokument ten jest więc uzewnętrznieniem jakiejś myśli, czy wiadomości w drodze pisma (co nie musi być wyrażone wyłącznie na papierze).

Osnowę dokumentu stanowi jego treść. Jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach niedopuszczalny jest pomiędzy uczestnikami czynności prawnej dowód ze świadków przeciwko osnowie dokumentów. Dowodami tymi żadna ze stron nie może więc wykazywać, że danego oświadczenia nie złożyła, albo, że miało ono inną treść. Natomiast czy to co strona oświadczyła w dokumencie jest prawdą – jest zagadnieniem, którego art. 247 kpc w ogóle nie dotyczy. Przyjmuje się więc, że ograniczenia wynikające z omawianego przepisu nie znajdują zastosowania w kwestii badania zgodności z prawdą oświadczenia ujętego w dokumencie (tak min. SN w wyroku z dnia 9.06.1962r, I UCR 758/61 oraz z dnia 13.11.1973r, I CR 678/73).

W tej sytuacji przyjąć należy, że w niniejszym przypadku dopuszczalny był dowód z przesłuchania zawnioskowanego świadka na w/wym. okoliczności.

Apelacja strony powodowej dotyczyła wyłącznie kwoty 5.720 zł. Powód wywodził, iż pozwany przedmiotowej kwoty nie zapłacił, zaś pozwany utrzymywał stanowisko, że została ona zapłacona, czego dowodem było wystawienie paragonu fiskalnego i wręczenie go pozwanemu.

Przesłuchana w sprawie świadek A. A. potwierdziła fakt wystawienia przedmiotowego paragonu. Zeznała, że wystawia paragony zawsze na ustne polecenie powoda, po zapłaceniu należności, a następnie paragony te są podpinane do faktur VAT. Świadek jednak nie potrafiła wyjaśnić w sposób logiczny przyczyn wystawienia tego konkretnego paragonu, zeznając przy tym, że za wystawionym paragonem nie „szła gotówka”, i że nie był on poprzedzony zapłatą, co do czego nie miała wątpliwości. Świadek na pytanie Sądu nie potrafiła wyjaśnić dlaczego więc paragon ten wystawiła

i dlatego został on wręczony pozwanemu – co spowodowało, że w ocenie Sądu Odwoławczego zeznania te należało uznać za niewiarygodne.

W tej sytuacji więc pozostawał zatem do oceny dowód jakim jest notatka podpisana przez obie strony (k. 52), z której to wynika w sposób jednoznaczny, że pozwany uregulował należność z faktury (...) w całości.

W ocenie Sądu Odwoławczego ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie były również w pełni prawidłowe, a mianowicie, że paragon fiskalny został z dużym prawdopodobieństwem wystawiony dnia następnego (notatka nie zawiera daty) – jako pokwitowanie zapłaty.

Mając na względzie powyższe, wobec niewykazania przez powoda swojego twierdzenia co do braku zapłaty spornej faktury, które to twierdzenie sprzeczne jest z wydanym przez niego dokumentem fiskalnym, apelację powoda na mocy art. 385 kpc jako bezzasadną oddalono.

O kosztach postępowania orzeczono stosowanie do art. 98 § 1 i 3 kpc

Sąd miał na uwadze, że w związku z oddaleniem obu apelacji, obie strony powinny ponieść koszty postępowania apelacyjnego, Sąd uwzględnił fakt, iż powodowi z tytułu kosztów zastępstwa procesowego przysługiwałoby z uwagi na wartość przedmiotu sporu kwota mniejsza aniżeli pozwanemu dlatego też różnicę pomiędzy tymi kwotami zasądził na rzecz powoda na podstawie w/wym. przepisu.